

Vždycky jste hodně cestovala...

Už od 14 let, pořád jsem „utíkala“ z domova a chtěla vidět svět. Když mi bylo 17, tak jsem třeba žila s jedním kmenem v Tunisu - jednou večer při cestě tuniskou pouští se rozbil autobus. Měla jsem na výběr: buď zůstat nocovat s Araby na silnici, nebo odejít s berberskými ženami do nikam. Řekla jsem si, to radši budu s ženami. Dopadlo to skvěle, došly jsme do nějakého údolí, kde probíhal obrovský festival s koňmi, a já byla jejich hostem.

Cestujete sama, nikdy jste neměla žádné problémy, přece jenom jste blond...

To je náhodou to, co mě vždy zachraňovalo. Blondýna s modrýma očima se nemůže schovat... Věřím v sílu pozitivního myšlení, ti lidé se ke mně chovali, jako kdybych byla člen jejich rodiny. Jezdila a jedla jsem s muži a chodila spát k ženám. Mám arabské a africké země moc ráda, cestovat tam bylo dříve mnohem bezpečnější než dnes, lidé tam bývali velmi mírumilovní, přátelští a otevření. S příchodem televize se Afrika moc změnila, teď je zkažená vraždami a zločinem. Když se dnes podívám zpátky, měla jsem vždycky asi pořádnou dávku štěstí, protože jsem mohla být už alespoň 20x mrtvá. Dokonce jsem byla

jako rukojmí v Jemenu, ale jenom jsme pili čaj, povídali si a po 6 hodinách jsem zase byla volná. Byla jsem také v občanské válce v Jemenu či Etiopii, při epidemii v Súdánu a nikdy se mi nic nestalo.

Kolik plemen koní jste při svých cestách poznala?

Nepočítala jsem to, je jich mnoho a stále objevuji nová. Pro mne jsou to nej na celém světě arabští koně, inspirovali každé plemeno. Miluji také koně fríské, španělské... Nebo prostě jen toho před mým objektivem - ihned se totiž zamiluji do koně, který se předvádí a užívá si to, pak je mi jedno, jakou má plemennou příslušnost.

Kam se chystáte vypravit příště?

Teď se hodně věnuji pořádání fotoseminářů, organizuji pro lidi zajímavé cesty s fotografováním koní. Letos to bylo do Maroka a na Mallorku, příští rok se chystám do Brazílie, na Island, do Egypta, Maďarska, Jižní Afriky... Pořád je hodně míst, kam se chci podívat, nikdy jsem třeba nebyla v Peru. V Mexiku jezdí ženy rodeo, to bych také chtěla fotit...

Dokumentujete raději jezdecké styly nebo spíše upřednostřujete focení koní ve volnosti?

Koně ve volnosti miluji ze všeho nejvíc, ale když cestuji do cizích zemí, ráda zachycuji vztahy mezi koňmi a lidmi. Když jako novinář děláte běžnou reportáž, je to jako kdybyste se dívali skrz okno, pořád se jen dotýkáte skla a nemáte šanci se dostat skrz. Ale když na to jdete přes koně, lidi se otevrou. Už mezi vámi nic nestojí, je to jistý klíč k nim a skvělá cesta, jak je poznávat.

Oslavuji koňskou krásu a to, co nám koně přinášejí. Nedělám snímky pro peníze, ale protože mě to baví.

Byla by vtipná historka z cest?

No je jich tolik, že to asi budu muset sepsat v nějaké mojí další knize. Vždycky jsem měla hodně dobrodružných historek, ne jen vtipných, ale také plných citu.

Kolik knih jste už vlastně zpracovala?

Několik jsem udělala sama a na dalších jsem spolupracovala, dohromady se to pohybuje tak kolem tuctu. Teď právě dělám na knize o oslech, časem se také chystám napsat knihu o fotografování koní: mám tolik příkladů a zkušeností za uplynulých 8 let, kdy pořádám své fotosemináře, že si na to snad už mohu troufnout. Rovněž připravuji knihu o ženách a koních, kde budou různé osobnosti vyprávět o své čtyřnohé lásce - měla by tam být například Ingrid Klimke, Linda Tellington-Jones, ale třeba i Lenka Gotthardová, protože jí moc fandím.

Co se týče vašeho byznysu, jak to všechno vlastně začalo?

Začalo to, protože jsem byla naštvaná. Udělala jsem ten kalendář pro princeznu, prodala

jsem ho, a poté mne oslovil vydavatel doma v Německu, jestli bych mohla udělat další kalendář s ním. Tak jsem souhlasila, ale on si myslel, že chci moc peněz, tak z toho nakonec sešlo a vydal jiný kalendář, který můj styl kopíroval. Když si ho lidé kupovali, věřili, že je ode mě. Já byla tak rozzlobená, že jsem se rozhodla udělat si vlastní. Stalo se, já měla najednou 2000 kalendářů v ložnici a nevěděla, jak je prodat. Kamarádka v rádiu měla spásný nápad - uděláme interview a prodáme to přes éter! Popsala jsem lidem svoji vášeň, oni ten vzkaz od mého srdce dostali a prodala jsem je všechny...

Dnes vaše vydavatelství Edition Boiselle funguje v mnoha zemích...

Asi v 10, distribuujeme pak do 15 - 20 zemí, včetně Nového Zélandu nebo Japonska. Mívala jsem až 20 zaměstnanců, protože jsme dřív vše dělali sami, já však byla více managerem než fotografem, takže jsem si řekla dost! Celou záležitost s distribucí kalendářů jsem předala jiné firmě a snažím se věnovat jen tomu, co mě baví. Podmínky trh totiž začínají být strašně tvrdé, lidé tisknou kalendáře v Číně ve velkém, je to strašná honička. Jednu dobu jsem dokonce chtěla s focením přestat, protože jsem byla obchodem strašně naštvaná. Je to tak těžké, lidi se vás pořád snaží podvést a všechno žádají zadarmo. Já chci ovšem udržet kvalitu a nechci dělat kompromisy.

Kolik toho zvládáte sama?

Musela jsem se od kanceláře úplně odříznout. Teď toho máme opravdu hodně, je nás tam jen 4-5 lidí a máme archiv s půlmilionem

snímků... Kdybych to dělala všechno jenom já, nemohla bych už jezdit fotit, neměla bych na to čas. Vracím se z cest třeba s 8 000 snímků, udělám předvýběr, ale pak už na tom pracuje ředitelka mého archivu.

A snímky na kalendáře vybírá kdo?

Všichni. Moje matka, hospodyně, účetní, sekretářka, uklízečka, ošetřovatelka mých koní ... Předvýběr pověsíme na zeď, pak všichni přijdou a udělají křížky. Ty obrázky, co mají nejvíce křížků, jdou do kalendáře - a mnohdy jsem překvapená, jaké obrázky se tam nakonec dostanou, já bych je třeba nikdy nevybrala. Mám vždy 1-2 fotky, které si prosadím, ale u těch ostatních si nechám radit - nechci totiž prodávat kalendáře sama sobě.

Jak spolu všichni vycházíte?

Myslím si, že jsme dobrá parta, slavíme společně narozeniny, chodíme jíst společně, povídáme si... Není to obyčejná kancelář, žijeme totiž ve stodole, kde můj dědeček měl svoje koně. Je tam velmi vřelá a příjemná atmosféra, což je pravděpodobně důvod, >>>

však už uvažovala, ale napřed musím dokončit jeden projekt. Potom půjdu někde, kde můžu žít a vybudovat farmu pro týrané a přestárlé koně.

Máte nějaké děti?

Ne, naneštěstí nemám žádnou rodinu. Tedy kromě své matky, je to úžasná osoba. Je jí sice 85 let, ale stále je velmi aktivní, dokonce má ještě vlastní podnik: štěrkovnu! Já jsem přes 30 let žila ve vztazích s různými muži, s jedním dokonce 20 let, což je více, než mnozí zvládnou v rámci manželství. On bohužel děti nechtěl, tak na to nějak nedošlo. Což je cena, kterou platíte za to, že jste pořád na cestách: buď vaše profese, nebo rodina. Možná kdybych otěhotněla, všechny věci by byly jinak. Někdy to pro mě bylo těžké, protože jsem si vždycky myslela, že jednou dítě přijde... Ale zase mám množství velmi dobrých přátel po celém světě, překrásný domov, mnoho zvířat. Poslední vztah jsem ukončila před pěti lety a byla jsem opravdu ráda, že mohu nějaký čas být sama - vždyť jsem s někým žila už od svých 18 let, a to je nějaká doba! Dalo by se říci, že jsem byla po 30 let vdaná za různé muže. : V práci poslední dobou dost zpomaluji, abych měla zase čas na soukromý život, tak kdoví, třeba opět někoho zajímavého potkám.

Je něco v koňském světě, co byste nikdy nefotografovala?

Násilí na koních. Nejsem někdo, kdo by dokumentoval takové věci, chci ukazovat

krásnou stránku koní. Ve svém životě jsem na farmách a v hřebčinech zažila velmi špatné věci a viděla jsem, že jediná pomoc, která koním přichází, je od žen. Další věc, kterou bych nikdy nefotila, jsou nemocní a vyčerpaní koně, jako třeba když jezdci endurance nebo všestrannosti přecení síly koňských sportovců a ti jsou na tom pak opravdu zle.

Jezdíte také na nějakou dovolenou bez koní a fotoaparátu?

Relaxaci je pro mě prostě vylézt na koně a jít jezdit. Jinak třeba do Namibie jsem nejela za koňmi, ale foťák jsem si vzala, protože jsem chtěla fotit slony, lvy a zebry. Pak jsem však narazila na divoce žijící koně v namibské poušti, pak na nějaké fríské koně, a další a další - mně se koně prostě vždycky „přihodí“. Pro doplnění své duševní síly však jezdím každé 2-3 roky na jednu speciální dovolenou, měsíční ajurvédskou kúru do hor Srí Lanky. Opravdu vás to vnitřně vyléčí, nemáte žádný mobil, žádnou televizi, nic, jenom čas na přemýšlení. Meditujete, cvičíte jógu, sedíte v zahradě. To je pro mě nejlepší dovolená, jakou si umím představit.

Poslední dobou se stále více věnujete fotoseminářům...

Ano, protože mne i účastníky to baví. Když mohu dělat šťastnými je, jsem šťastná i já sama. Někdy vykládám více technické záležitosti, někdy skoro filozofické, někdy jde více o koně... nemám připravený plán, zále-

ží vždy na lidech. Až doteď si nikdo nestěžoval. : Hodně si kliniky užívám, protože věřím, že dávám fotografům vize: nefotí totiž jen snímky koní, dělají o mnoho více a měli by to vědět! Mají poslání šířit lásku ke koním - je to jako sněhová koule, na kterou se všechno nabaluje, pozitivní energii všichni potřebujeme.

Co si myslíte o českých fotografech, které jste měla na kurzu v Kladrubech?

Byla jsem překvapená, jak dobře vybavení jsou. Také byli velice dobře připravení, vysoce motivovaní a koncentrovaní, myslím si, že si z něj všichni dost odnesli. Každý kurz je vždycky jiný. Někdy musím mluvit o úplných základech, někdy mohu přejít na vyšší úroveň, tady to bylo tak uprostřed. Anna Reinbergerová fungovala jako výborná překladatelka a děkuji jí za to, že celý seminář zorganizovala.

Tohle však nebyla vaše první návštěva ČR...

V roce 1962 jsem tu byla s rodiči, pak se svou třídou tuším v roce 72. Za koňmi potom v roce 91 a vždycky jsem se chtěla vrátit, ale ta atmosféra tehdy nebyla dobrá. Moc ráda vidím, jak se tu vše změnilo k lepšímu. Kladruby jsou prodchnuté klidem a všichni sem rádi přichází, a když tudy lidé projdou, část toho klidu si berou s sebou domů. Chci toho být součástí, takže jsem Lence nabídla pomoc v propagaci hřebčína. Kladrubáky je velice důležité zachovat, je to úchvatné plemeno a pohled na ně v kočáře prostě miluji - nic se jim nevyrovná.

Máte nějakou univerzální radu pro ty, kteří se vašeho kurzu nemohli zúčastnit?

Základem pro fotografování koně je (zoom) objektiv alespoň 200 mm, potřebujete mít odstup. Druhá věc je, že při snímání lidé většinou stojí a fotí z nadhledu, nohy koně jsou pak kratší - řešení je tedy snížit se na úroveň středu jeho těla, pak budou proporce optimální. Také byste neměli fotit uprostřed dne, ale ráno nebo večer, kdy je lepší světlo. Dodržování těchto jednoduchých pravidel vám určitě pomůže snímky výrazně vylepšit.

A myšlenka na závěr?

Věřím, že když je čas něco udělat, otevřou se vám dveře a můžete to uskutečnit. Ve svém životě jsem zažila tolik zvláštních shod okolností, že bych o tom mohla napsat knihu. Jsem přesvědčená, že nic není náhoda, děje se to, co se má stát. I proto si myslím, že by se lidé neměli zatěžovat myšlenkami na to, co měli udělat lépe - to, co jste udělali, jste prostě udělali a bylo to správné. Je tolik krásného, o čem bychom měli přemýšlet, že nemůže být dost času na přemýšlení o tom špatném.

**Děkuji za rozhovor.
Magdaléna Straková
Foto autorka a Gabriele Boisselle**

